



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci **navrhovatele S.H.**, nar. „X“, bytem „X“ proti **odpůrci Obec Staré Hradiště**, se sídlem Staré Hradiště 155, PSČ 533 52, v **řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Staré Hradiště**, vydaného zastupitelstvem obce Staré Hradiště dne 24. 6. 2015

t a k t o :

I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Staré Hradiště, vydaného zastupitelstvem obce Staré Hradiště dne 24. 6. 2015 s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se návrhem doručeným soudu dne 21. 12. 2016 a řádně doplněným dne 12. 1. 2017 domáhal zrušení opatření obecné povahy, a to Územního plánu Staré Hradiště, označeného ve výroku I. rozsudku.

V návrhu uvedl, že je vlastníkem pozemku parc. č. XY v katastrálním území Staré Hradiště, zrušení územního plánu se domáhá zejména v části, která se týká právě tohoto pozemku. V uvedeném spatřuje svoji aktivní legitimaci. Pozemek par. č. XY v k. ú. Staré Hradiště byl napadeným územním plánem zařazen do funkční plochy NSr – plochy smíšené

nezastavěného území – rekreační nepobytové. Takovým zařazením pozemku byl navrhovatel omezen na svých vlastnických právech ve větší než nezbytné míře, zařazení nebylo řádně odůvodněno. V postupu spatřuje diskriminační postup s náznaky libovůle. Uvedeným postupem je mu bráněno v zastavění dotčeného pozemku a důsledkem regulace územního plánu je fakticky to, že pozemek nemá fakticky žádnou hodnotu. Konkrétní návrhové body vymezil navrhovatel takto:

1. Zařazení pozemku navrhovatele par. č. XY v k. ú. Staré Hradiště do plochy NSr – plochy smíšené a nezastavěného území – rekreační nepobytové nebylo provedeno ve veřejném zájmu, jedná se o nepřiměřené opatření, neodůvodněné, nepřiměřená je i újma, která navrhovateli vzniká,
2. Zařazení dotčeného pozemku do plochy NSr se zčásti opírá o zákonné důvody, ale stejné důvody nebyly odpůrcem uplatněny při zařazování jiných pozemků. Jiné pozemky dosud nezastavěné byly územní plánem zařazeny do ploch k bydlení. Zde je spatřována diskriminace hraničící s libovůlí,
3. Rozhodnutí o námitkách navrhovatele ze dne 5. 9. 2014 trpí vadami, které jej činí nezákonným. O námitkách nebylo přezkoumatelným způsobem rozhodnuto.
4. Napadený územní plán neobsahuje údaje potvrzující, že byl přezkoumán z hlediska jeho souladu s cíli a úkoly územního plánování dle § 18 a § 19 stavebního zákona. Namítl rozpor s § 53 odst. 4, písm. b) a odst. 5 stavebního zákona. Odůvodnění územního plánu je proto nepřezkoumatelné,
5. Pozemek navrhovatele nebyl v rozporu s § 58 stavebního zákona zahrnut do zastavěného území.

V dalším odůvodnění návrhu navrhovatel uvedl, že dotčený pozemek dostal darem od své babičky, aby si na něm postavil rodinný dům a mohl v něm bydlet. V dotčené části obce probíhala výstavba, počítal proto, že bude moci pozemek v budoucnu takto využít. Výstavba fakticky i nadále dnes probíhá. Pás pozemků vedoucí podél Brozanského potoka, včetně pozemku navrhovatele, nebyl do ploch k bydlení zahrnut s odůvodněním, že tento přírodní pás je navržen za chybějící plochy veřejných prostranství. Připomněl, že v připomínkách proti návrhu územního plánu (dále též „ÚP“) navrhoval, kromě nesouhlasu se zařazením, aby mohl pozemek zastavět alespoň v jeho nepodstatné části. Odpůrce měl argumentovat tak, že plochy se vymezují po hranicích pozemků, což však nemá oporu v zákoně, ani ve faktickém stavu. V dotčené ploše podél Brozanského potoka však nejde o veřejné prostranství dle § 34 zákona o obcích. Nejedná se totiž o veřejnou zeleň, resp. prostory přístupné každému bez omezení. Poukázal na to, že podkladové studie lokalit B1, B2 či B3 se přímo nedotýkají pozemku navrhovatele. Postup odpůrce fakticky znamená, že napravuje chybu z minulosti, kdy v zastavěných územích nebylo veřejné prostranství zřízeno. Poukázal na své námitky ze dne 5. 9. 2014, proti kterým odpůrce reagoval tak, že zastavěné území je převzato ze stávajícího územního plánu.

Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že územní plán byl zpracován v souladu s požadavky stavebního zákona. Zákonný postup při pořizování územního plánu byl dodržen. Námitky obdržené v průběhu zpracovávání ÚP byly vyhodnoceny (některé byly zapracovány) a bylo o nich rozhodnuto. K samotným bodům navrhovatele uvedl, že pozemek navrhovatele par. č. XY v k. ú. Staré Hradiště byl dle původního územního plánu vydaného dne 9. 8. 2006 zařazen mezi stávající plochy s funkčním využitím zemědělské plochy – trvalé travní porosty. Nynější způsob zařazení NSr je obdobný jako v původním územním plánu. Jedná se o plochu nezastavitelnou. Úkolem územního plánu bylo mimo jiné vytvoření předpokladů pro zkvalitňování životních podmínek. K tomu byly zpracovány územní studie lokalit B1, B2 a B3. Z těchto studií byl převzat rozsah zastavitelných ploch v území. Plochy veřejné zeleně jsou vymezeny na plochách zbytkových a musí odpovídat platné legislativě (§ 7 odst. 2 vyhl. č. 501/2006 Sb.). Plocha s dotčeným pozemkem navrhovatele tvoří klidový prostor, lokální biokoridor jižně od Brozanského potoka. Vymezení zastavitelných ploch je odbornou činností, územní plánování chrání krajinu, včetně potřeby zajistit ochranu nezastavěného území. Pořizovatel má právo předložit takové řešení, které různé využití ploch oproti předchozímu územnímu plánu zpřesňuje. Navrhovatel neuvedl, jakými konkrétními vadami trpí rozhodnutí o námitkách. Vyhodnocení souladu ÚP s cíli územního plánování je v ÚP obsaženo v kapitole c). K námitce navrhovatele ohledně možnosti využít alespoň jižní část pozemku par. č. XY k zastavění uvedl, že podkladové územní studie B2 zařadily pozemek do ploch nepřipustných k zastavění.

Krajský soud při přezkumu předmětného ÚP jako opatření obecné povahy (dále též „OOP“) dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Podle ust. § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) návrh na zrušení opatření obecné povahy, nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.

Podle ust. § 101d odst. 1 s.ř.s. při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.

Podle ust. § 101d odst. 2 s.ř.s. dojde-li soud k závěru, že opatření obecné povahy nebo jeho část je v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo jej vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, opatření obecné povahy nebo jeho části zruší dnem, který v rozsudku určí. Není-li návrh důvodný, soud jej zamítne.

O aktivní žalobní legitimaci navrhovatele podle ust. § 101a odst. 1 s.ř.s. nebylo pochyb, tuto nepopíral ani odpůrce. Z předložené dokumentace, včetně výpisu katastru nemovitostí, vyplývá, že navrhovatel je vlastníkem výše zmíněného pozemku v území dotčeném napadeným ÚP. Zásady posuzování aktivní procesní legitimace navrhovatele v řízeních o návrhu na zrušení opatření obecné povahy byly vymezeny v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120, tak, že „navrhovatel musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Nestačí tedy, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucí k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil,

že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení.“ V daném případě navrhovatel tvrdil a odpůrce nepopřel, že je jako vlastník výše zmíněné pozemkové parcely dotčen na svém vlastnickém právu uvedeným ÚP, když poukázal na potenciální konkrétní zásah do svého vlastnického práva v důsledku zařazení svého pozemku do plochy NSr – plochy smíšené nezastavěného území – rekreační nepobytové.

Algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy (§ 101d odst. 1 a 2 s.ř.s.) spočívá v pěti krocích; za první, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality.

Odpůrce v této věci má pravomoc pořídit napadený územní plán. Svým postupem při vydávání OOP nepřekročil meze své zákonné působnosti. Procesní postup při vydávání územního plánu uvedený v § 43 a násl. stavebního zákona nebyl porušen. Z předložené dokumentace soud neseznal, že by odpůrce jako správní orgán nedostal aplikovatelnému hmotnému právu, tedy že by zneužil zákonem svěřenou pravomoc či působnost. Konečně je pro přezku OOP podstatná otázka proporcionality obsahu napadeného opatření obecné povahy.

V rozsudku čj. 1 Ao 1/2005-98 ze dne 27. 9. 2005 NSS uvedl, že proporcionalitu je třeba vnímat dvěma způsoby – v jejím užším a širším smyslu. Proporcionalitou v širším smyslu soud chápe obecnou přiměřenost právní regulace. Mezi základní atributy právního státu patří přiměřenost práva, a z tohoto důvodu je úkolem mimo jiné právě i soudní moci přispívat svojí rozhodovací činností k rozumnému uspořádání společenských vztahů. Soud se proto v rámci přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem věnuje též otázkám, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem (kritérium potřebnosti), zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů); v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu).

Podle platné právní úpravy je soud vázán při rozhodování rozsahem a důvody návrhů (§ 101d odst. 1 s.ř.s. ve znění účinném od 1. 1. 2012). Proto se soud zaměřil na přezkum uvedeného OOP v mezích rozsahu a důvodů daného návrhu.

Rozsah projednávaného návrhu je vymezen jeho petitem široce tak, že by se fakticky týkal celého OOP, avšak z textu návrhu se podává, že se jedná o návrh na zrušení té části OOP,

kteřá se týká toliko pozemku parc. č. XY v katastrálním území Staré Hradiště. Z textu návrhu je totiž seznatelné, že navrhovatel brojí ve své věci proti napadenému územnímu plánu toliko v té části, která upravuje a reguluje budoucí režim dotčené pozemkové parcely. Jedná se tak o zařazení jeho pozemku do plochy označené jako NSr v místě hraničícím s lokalitou ZB2 při jejím severozápadním okraji, u pozemní komunikace severním směrem na obec Srch.

Navrhovatel tvrdí, že zařazením jeho pozemku do funkční plochy NSr – plochy smíšené nezastavěného území – rekreační nepobytové mu vzniká nepřiměřená újma a absentuje veřejný zájem na takovém zařazení. Z textu návrhu se podává, že újmu spatřuje ve snížení hodnoty pozemku, neboť na pozemku nebude možné realizovat zamýšlenou stavbu pro bydlení. Z toho soud logicky dovozuje obecně známou skutečnost, že stavební pozemky mívají, za jinak obdobných podmínek, běžně vyšší hodnotu, než pozemky zařazené jako nezastavitelné.

K tomu soud uvádí následující.

Územní plán je právním institutem upraveným v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (ve zkráceném znění „stavební zákon“), a je dokumentem stanovujícím základní koncepci rozvoje obce. Územní plán je vydáván formou tzv. opatření obecné povahy, tedy správním aktem ovlivňujícím život konkrétně určených osob na území, pro které byl zpracován. Základním účelem územního plánu je regulace možných způsobů využití určitého území, přičemž je nesporné, že územní plán vždy nepřímo zasahuje do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, protože dotčení vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Předně to znamená, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod). Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetnějším ze způsobů vedoucím ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona. Jedná-li se o zásahy, jejichž citelnost přesahuje míru, kterou je vlastník bez větších obtíží a bez významnějšího dotčení podstaty jeho vlastnického práva schopen snášet, nastupuje ústavní povinnost veřejné moci zajistit dotčenému vlastníkově adekvátní náhradu (čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), a to z veřejných prostředků nebo z prostředků toho, v jehož prospěch je zásah do vlastnictví proveden (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120).

Omezení v podobě územního plánu je v obecné rovině uvedené podmínky schopno zpravidla splňovat. Předně má v principu legitimní důvody – územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Znamená to, že vlastníci dotčení územním plánováním jsou zásadně povinni – za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky budou splněny – strpět i bez svého souhlasu omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, nepřesáhnou-li určitou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníkově bez dalšího spravedlivě

požadovat (spravedlivou míru). Jaká míra to bude, je nutno posoudit vždy v konkrétním případě s přihlédnutím k rozhodným okolnostem. V některých případech dosažení ústavně legitimních a zákonem stanovených cílů územního plánování nebude možno dosáhnout způsobem, který by se každého jednotlivého z vlastníků pozemků a staveb na územním plánem regulovaném území dotkl toliko ve spravedlivé míře; v takovém případě je přípustný i zásah přesahující tuto míru, přičemž ani zde k jeho provedení není nutný souhlas dotčeného vlastníka. Přípustnost takového zásahu i proti vůli vlastníka je dána jeho ústavně legitimním a zákonem stanoveným cílem a splněním dalších podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu. Pokud však omezení daná územním plánem či jeho změnou zasáhnou – samozřejmě opět jen za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky tohoto zásahu budou splněny – vlastníka ve větší než spravedlivé míře, je na místě uvažovat o mechanismu poskytnutí náhrady za takové omezení. Územním plánem může dojít k omezení vlastníka pozemků či staveb v území regulovaném tímto plánem ve větší než spravedlivé míře, a to i bez jeho souhlasu, avšak otázku kompenzace za to nutno řešit mimo rámec procesu tvorby tohoto územního plánu (jeho změny), přičemž uvedenou náhradu by bylo možné přiznat na základě přímé aplikace čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod za přiměřeného užití § 102 stavebního zákona, a to včetně i ustanovení o subjektech povinných k výplatě náhrad, o lhůtách a procedurách k jejich poskytnutí a o soudní ochraně. S uvedenými závěry, obsaženými ve zmíněném usnesení rozšířeného senátu NSS, se soud plně ztotožňuje.

Tvrzení navrhovatele o jím uvedené vzniklé újmě ve vztahu k nemovitosti, které se přijatý územní plán dotkl, samo o sobě bez dalšího jako důvod pro zrušení (části) OOP nemůže obstát. Územní plán totiž ve smyslu výše uvedených skutečností může zcela legitimně představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod). K tomu, aby byl navrhovatel s návrhem úspěšný, musel by v návrhu uvést důvody, že daný zásah do vlastnického práva není prováděn z ústavně legitimních důvodů, nemá zásadně výjimečnou povahu a není proveden jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším způsobem, s vyloučením libovůle, eventuálně nebyl činěn na základě zákona. V projednávané věci z předložené dokumentace vyplývá, že územní plán obce Staré Hradiště byl vydán v souladu s platnou právní úpravou, přičemž celý procesní postup odpovídal platné právní úpravě.

Z výkresové dokumentace k územnímu plánu (dostupné též elektronicky na adrese: <http://www.pardubice.eu/urad/radnice/uzemni-planovani/uzemne-planovaci-dokumentace-obci/seznam-obci/stare-hradiste/uzemni-plan-stare-hradiste/> případně na adrese <http://www.stare-hradiste-obec.cz/uzemni-plan-obce/ds-7456/p1=15331> plyne, že plocha označená jako NSr, do které je předmětný pozemek navrhovatele začleněn, se rozprostírá po jižním levém břehu Brozanského potoka. Šířka tohoto pásu plochy NSr sousedícího se zastavitelnými plochami ZB1, ZB2 a ZB3 je proměnlivá a není to toliko navrhovatel, jehož pozemek by byl do nezastavitelné plochy začleněn. Omezení jsou i další vlastníci pozemků určených jako nezastavitelných. V některých místech je šíře pásu menší, než je tomu u pozemku navrhovatele, naopak v některých místech, zejm. u lokality ZB 1 je šíře pásu větší než je tomu u pozemku navrhovatele. Soud proto nemůže přisvědčit tvrzení navrhovatele, že postup při pořizování ÚP je vztahu k němu diskriminační. Nároky na odůvodnění územního plánu nelze klást přemrštěné v tom smyslu, aby každá navržená plocha byla v každém svém

aspektu rozměrově popsána a detailně odůvodněna. Pořizovatel navrhl začlenit do plochy NSr celý pozemek navrhovatele a na jeho postupu soud nespatřuje jakoukoli diskriminaci navrhovatele.

Je z části odbornou otázkou a též otázkou úvahovou do jakých ploch územní plán pozemky začlení. V dané věci se po odborné stránce jeví nepochybné, že biokoridor při břehu Brozanského potoka bude spadat do nezastavitelných ploch. Lze částečně přisvědčit argumentaci navrhovatele, že v průběhu prvních fází zástavby dané lokality nebylo na plochy veřejné zeleně patrně dostatečně pamatováno, na druhé straně je však nutno uzavřít, že plocha veřejné zeleně má své odůvodnění právě u břehu živého vodoteče (biokoridor), než kdekoli jinde v místech mezi zastavěnými plochami (dříve zemědělská půdy). Je skutečností implicitně spojenou s touto žalobou, že pozemek navrhovatele je právě pozemkem sousedícím s Brozanským potokem. Studie lokalit B1 a B2 s klidovým pásem podél potoka počítají. Soud zde libovůli či diskriminaci v postupu odpůrce nespatřuje.

Vlastnické právo navrhovatele k pozemku je tak dle shora uvedených formulací omezeno úpravou veřejného práva. Nelze proto jednoduše uzavřít, že navrhovatel může bez dalšího realizovat svá práva tak, že se svým pozemkem může nakládat dle své úvahy. Je zde právě omezení vyplývající z navrhovatelem citovaného ust. § 18 odst. 4 stavebního zákona sloužící k ochraně nezastavěného území a nezastavitelných pozemků.

Navrhovatel namítl, že rozhodnutí o námitkách podaných dne 5. 9. 2014 trpí vadami a rozhodnutím nebylo řádně a přezkoumatelným způsobem o námitkách rozhodnuto. V tomto žalobním bodu chybí bližší konkretizace tvrzeného nezákonného postupu.

Jak vyplývá ze znění územního plánu, na stranách 146 až 147 je obsaženo rozhodnutí o námitkách a jeho odůvodnění, přičemž námitce nebylo vyhověno a jsou zde obsaženy konkrétní důvody pro toto negativní stanovisko. Rozsah zastavitelného území se v místě pozemku navrhovatele oproti dříve platnému územnímu plánu nemění. Navrhovatel sice mohl subjektivně spoléhat na možnost zařazení svého pozemku do zastavitelných území, avšak minulá úprava územního plánu nenasvědčovala tomu, že k zařazení do zastavitelného území dojde. Z hlediska posouzení dodržení zákonnosti procesního postupu při vydávání OOP je rozhodné, že tato námitka byla věcně vypořádána a obsahuje rozhodnutí o ní. Pokud navrhovatel nesouhlasí s odůvodněním tohoto rozhodnutí a s rozhodnutím o námitce samotným, tak tato skutečnost sama o sobě též není důvodem pro konstatování soudu o nezákonnosti procesního postupu při vydání zmíněného OOP. K tomuto účelu je určen soudní přezkum, přičemž navrhovatel tuto námitku v návrhu zopakoval.

Problematikou týkající otázky vypořádání námitek navrhovatele vznesených v procesu schvalování územního plánu se zabýval i Ústavní soud. Ten v usnesení ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11 uvedl: „Při rozhodování o zásahu do samosprávy musí soud náležitě zvážit význam základního práva územního samosprávného celku na samosprávu na jedné straně a význam důvodů, svědčících pro takový zásah, na straně druhé; zásah musí být přiměřený závažnosti takových důvodů. Výsledek poměrování těchto dvou skupin hodnot musí soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě vyjádřit. Ústavní stížností napadená rozhodnutí trpí tím nedostatkem, že tento test přiměřenosti soudního zásahu dostatečně nevyjadřují.

Požadavky, vznášené Nejvyšším správním soudem vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku, uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřípustný zásah do práva na samosprávu.“ Proto soud v dané věci za nezbytně nutné nepovažuje to, aby odpůrce reagoval na požadavek navrhovatele, aby mohl k zastavění využít alespoň číst pozemku. Odpůrce totiž svým stanoviskem v průběhu projednávání územního plánu (příprava, zadání, připomínky a námitky) vyjádřil vůli do plochy NSr zahrnout celý pozemek navrhovatele.

Třeba dodat, že dle rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2013, čj. 4 AOs 1/2012-105, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí NSS č. 7/2013 pod č. 2848 platí, že: „...správní soudy nejsou povolány k tomu, aby hodnotily odbornou stránku věci, neboť takový přezkum jim nepřísluší; odborné posouzení věci a volba konkrétního řešení je na pořizovateli územně plánovací dokumentace a osobách, které k tomu disponují odpovídajícím vzděláním a erudiicí a které pořizovatel zpracováním odborných podkladů pověřil. Je proto na místě, aby správní soudy při přezkumu opatření obecné povahy tohoto typu postupovaly obzvláště obezřetně.“

Soud nepřisvědčuje námitce navrhovatele, že napadený ÚP neobsahuje údaje potvrzující, že byl řádně přezkoumán z hledisek uvedených v § 18 a § 19, resp. § 53 stavebního zákona. O opaku svědčí Kapitola c) na straně 58 textové části územního plánu. Soud opět připomíná to, že územní plán jako opatření obecné povahy je komplexní dokument obecného rázu a není zpravidla možné ani případné, aby každý ze závěrů v něm přijatých byl do sebemenších detailů podrobován kazuistickým odůvodněním.

Taktéž platí, že další požadavky na detailnost a rozsah tohoto odůvodnění obsaženého v ÚP již krajský soud považuje za přemrštěné. Takové „...přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřípustný zásah do práva na samosprávu.“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27.5.2013, sp.zn. III. ÚS 1669/11), přičemž při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace je třeba řídit se zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, č.j. 2 Ao 2/2007-73, publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS), když „...ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku“ (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2011, č.j. 6 Ao 5/2011-43). Proto námitka ve vztahu k nepřezkoumatelnosti odůvodnění či tvrzeným nedostatkům dalšího odůvodnění nemohla vést soud k závěru o existenci vady způsobující následek v podobě důvodu pro zrušení ÚP.

Tvrzený rozpor ÚP s regulací ustanovení § 58 stavebního zákona soud nespatřuje. Zde tak navrhovatel opakuje své námitky proti návrhu územního plánu. Ve stanovisku k námitkám (str. 147 textové části ÚP) bylo na tuto řádně reagováno. Do dřívější plochy intravilánu obce pozemek navrhovatele nepatřil [§ 2 odst. 1, písm. d) stavebního zákona]. Právě zahrnutím pozemku do zastavěného území se pozemek může stát pozemkem zastavitelným. Argumentace odkazem na § 58 stavebního zákona se spíše jeví být argumentací kruhem.

S ohledem na shora uvedené důvody proto krajský soud dospěl k závěru, že ve vztahu k navrhovatelem označeným nedostatkům týkajícím se pozemku v jeho vlastnictví, nezjistil důvod svědčící o nezákonnosti přezkoumávaného OOP. Návrh byl proto jako nedůvodný zamítnut.

Navrhovatel nebyl se svým návrhem úspěšný, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení, a úspěšnému odpůrci soud toto právo nepřiznal, když mu podle obsahu spisu nárok na náhradu nákladů řízení nevznikl (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 11. dubna 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová